

Карпатські вечори

Нестор Чир

Розкошують вечори в Карпатах
В літню пору, мов дівочий гріх:
Бродять в зворах тіні волохаті,
Потайки лякаючи усіх;
Туманцем вкриваються вершини,
Тихо сплять між зорями вітри,
А довкіль густим аквамарином
Стеляться вечірні кольори;
Йдуть чугайстри хмари розганяти
Серед див казкових і принад,
Піп-Іван глядить на всі Карпати,
Ловлячи в долоні зорепад;
Плаї туркоче, наче пізній голуб,
Звізди золотять небесну вись,
На крязі круті і гостроголі
Обрій сперся й в далеч задививсь;
Вікова Говерла, як на свято,
До Творця звертається: прости,
Хочу знати, щоб запам'ятати,
Де Твої неміряні світи;
Від кошар, де стомлені отари
Сплять, лунає: гей, о-гей, ватруй!
...Несіть кінця тим дивинам і чарам,
Тільки серце голос їх почуй.
Я люблю ці вечори цілющі,
Що нудьги не знають й голосінь,
Як усю Україну, нині сущу,
Як тебе, кохана, в цій красі.